

↑ поле. Нощъ ясна селото обвива; всичко спи, ↑
почива.

Небето е тихо и прогледно. По него мѣсецътъ спокойно гледа и мълчи.

А студъ се свива надъ селото. Зачува се негдѣ кучешки лай и скоро пакъ замръ въ ялната нощъ.

Но има нѣкой що не спи, що пази всички, своитѣ дѣца. Срѣдъ нощъ става майката сама, запалва ламбичка безъ страхъ и гледа съ цѣклени очи, да ли боленъ татко спи. . . .

Той бѣ ходилъ въ гората за дърва, но не здравъ пѣкъ се върна. Студъ го смрази, та боленъ на постеля той легна.

Всичко въ селото спи, почива!

Мѣсецътъ спокойно гледа и мълчи!

А само майка въ кѣщица една трепери надъ всички, надъ своитѣ дѣца.

Бѣдниятъ ученикъ.

Едва се разсъмваше. Тихъ дѣждецъ вѣнъ леко румолѣше и мокрѣше земята. Всичко бѣ спокойно и унесено отъ тази тиха дѣждовна пѣсенъ.

Стрина Василка бѣ станала рано и разчитваше своята бѣдна полусрутена кѣщица, останала още отъ минали врѣмена.

— Хайде. Богдане, хайде, синко, ставай! . . . така подканяше своето десетгодишно момченце.

Богданъ си поотри очитѣ, прозина се, проговори нѣщо и стана.

— Хайде, синко, омий се, хапни, та да трѣгнешъ, че врѣме е вече за работа.